

[Brusvang]

kelig mange penge til at købe det materiel, man skulle bruge, må vi sige, her er nogle mangler i at leve op til det ansvar, der er forbundet med vort medlemskab af det atlantiske fælles forsvar.

Ebba Strange (SF):

Da tinget sidst havde storpolitisk debat – det var den 5. oktober i år ved samlingens åbning – blev forholdet mellem den nydannede regering og socialistisk folkeparti gjort op på følgende måde af partiets politiske ordfører, hr. Gert Petersen: Vi opfatter socialistisk folkeparti som et klart oppositionsparti i forhold til SV-regeringen. Jo før den kan fjernes, desto bedre. Vi siger åbent, at det er vort mål at fjerne den. Ikke ud fra noget ønske om at bekriige socialdemokratiet, men fordi denne regering lægger op til en reaktionær politik.

Nu spørger vi os så i dag, om der efter SV-regeringens første 100 dage er grund til at ændre denne opfattelse, og det finder vi ikke at der er. Hvad der er sket i de 100 dage, der er gået, og hvad vi kan forvente der vil ske i de næste 100 dage, har bestyret os i rigtigheden af at være gået i klar opposition til SV-regeringen og at tilstræbe dens snarest mulige fald, og derfor kan vi naturligvis heller ikke stemme for finanslovsforslaget, sådan som det er kommet til at se ud i dag.

Vigtigst for os er SV-regeringens holdning til den stigende arbejdsløshed; det er SFs væsentligste, men ikke eneste udestående med SV-regeringen. Regeringen bygger sin politik på, at betalingsbalanceunderskuddet skal nedbringes og inflationen tæmmes på bekostning af beskæftigelsen, og så siger den noget om, at engang om nogle år kommer det også nok til at gavne beskæftigelsen.

Men problemet er efter vores mening forkert formuleret. Det er formuleret af traditionelt tænkende økonomer – de er i øvrigt mænd alle sammen – og svaret bliver derefter. Det er nemlig muligt at forene en nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet og en lav inflationstakt med en aktiv bekæmpelse af arbejdsløsheden, men så skal man ville midlerne, og det er det, regeringen ikke vil.

Lad mig nævne værdistigningerne på jord og fast ejendom. De driver priserne i vejret i hele samfundet. En politik på dette område kan mindske inflationen langt mere end den

hidtil førte lønpolitik. Men regeringen har ingen jordpolitik. Værdistigningsafgiften, der er blevet det politiske livs flyvende hollænder, vil, efter alt hvad vi ved om den, have en indflydelse på inflationen, som svarer til at ville helbrede kræft med aspirin.

Eller lad mig nævne energipolitikken. En energipolitik, der virkelig sigtede på at mindske Danmarks energiforbrug og sprede energikilderne uden at bruge atomkraft, ville betyde investeringer nu, men ville mindske betalingsbalanceunderskuddet meget betydeligt, fordi Danmarks alt for store forbrug af olie ville gå ned. Men heller ikke her har regeringen nogen politik.

Regeringen har valgt traditionelle finanspolitiske stramninger, som hidtil har øget arbejdsløsheden med 20.000 mennesker; jeg tænker på momsforhøjelsen, på fastholdelsen af den skattefri bundgrænse og på de besparelser, vi eller man nu har vedtaget på finansloven.

Nu prøver den så at pynte på arbejdsløhedsstatistikken ved at fratage nogle mennesker deres hidtidige ret til understøttelse. Regeringen har ikke så meget som foretaget en undersøgelse af, hvordan de 250 mill. kr. skal spares; og hvor ved man fra, at det kan lade sig gøre uden at begå uret?

Hvad angår overenskomsterne, vil jeg sige, at den nye regerings forhold til overenskomstafslutningen i 1979 fra første færd af har været underlig betændt. Hvis regeringen ville have haft det til at glide på arbejdsmarkedet, havde den foreslået og gennemført en skattereform og en boligreform, som havde fortalt Danmarks lønmodtagere, hvad de kunne forvente sig herindefra af fremtiden. Regeringen gjorde det modsatte: den hævede momsen og den direkte beskatning, og den udskød skattereform og boligreform til en fjern fremtid. Derefter har regeringens venstreministre gjort næsten alt, hvad de kunne, for at forkludre tingene. Det skyldes ikke ukendskab til arbejdsmarkedet, som nogen har sagt. Det skyldes, at venstre inden for regeringssamarbejdets rammer har ønsket at varetage sine egne partipolitiske interesser.

Lad mig minde om udenrigsministerens udfordrende omtale af landsorganisationen på venstres landsmøde i september. Lad mig minde om udenrigsministerens egenrådige fastlæggelse af trepartsforhandlinger til november måned i tidsskriftet Arbejdsgiveren i